

Türelemmel és bizonyossággal bízzuk magunkat a történelem Urára

Lekció: Zsolt 105,8-25 és Csel 7,17-20a. Alapige:2Móz 1,7-14.

Advent az egyházi naptárban 4 vasárnapot jelent, 4 hét felkészülést az Ünnepre, a vele való találkozásra. Valójában 40 napos a böjti felkészülés, 40 évig tartott a pusztai vándorlás és bő 400 éves volt az egyiptomi fogság.

Számunkra, erdélyiek számára ez a történet különös jelentőséggel bír. A mi népünk annyira azonosulni tudott a Mózes 2. könyvében leírtakkal, hogy a történelem folyamán voltak, akik a zsidó vallást is felvették. A történetben a különbség csak annyi, hogy mi nem hagytuk el országunkat, „Egyiptom jött el hozzánk”.

E több mint négyszáz éves egyiptomi fogság tanulságán, helytállásán, Isten iránti hűségén, sokszor hűtlenségén keresztül, ma is tanít bennünket a történelem Ura.

Izráel fiai pedig szaporák valának: termékenyek voltak, hemzsegték, megsokasodtak, megerősödtek. (2 Mózes 1,7). Mindez Egyiptomban történt, ott ahol a legkisebb volt erre az esély.

Mózes első könyve a teremtéstörténettel kezdődik. Isten megáldja a teremtett világot. Aztán jön az özönvíz, majd újból áldás, sokasodás. És itt Mózes második könyvében ismét ítélet: az egyiptomi fogság. Ott van új élet, ahol Isten áldása van, még akkor is, ha nagy a nyomorúság. Ez az áldás Egyiptomban a gyermekáldást jelentette. A zsoltáros szerint Isten “igen megszorítja az ő népét” (Zsolt 105,24). Ennek a népnek ez az egyetlen fegyvere. Ez tette „erősebbé elnyomóinál”, olvassuk ugyancsak a 105. zsoltárban. Megtelt velük az ország, olvastuk a 7. versben. Mikor telt meg velünk az ország? Mikor vettük komolyan Isten áldását? Mi egyelőre számbelileg is fogyunk. A gyermekáldást elfogadni azonban nemcsak a szülni tudók és akarók feladata. Templom, iskola, ösztöndíj, életfeltételek teremtése mindannyiunk feladata. Lemérni az áldást életünkben, összehasonlítást jelent. Ezért is van szükség a máságra. A kisebbségnek a többségre, az egyháznak a világra. És ha erősebbek vagyunk, ez nem jelent feltétlenül számbeli fölényt. Hanem az Isten-tudat fölényét. Azt, hogy, ha Isten velünk, kicsoda ellenünk!

Megtelt velük az ország. Kitortek Gósen földéről és Egyiptomban, ahol megjelentek, tudták róluk, hogy ők mások. Nem voltak többen az egyiptomiaknál, de mások voltak. Ez a máság keresztyén életünkben azt is jelenti, hogy az öntudatlan állapotból nemcsak az öntudatosra jutunk el, hanem az Isten-tudatra. Így is mondhatnám, kegyelmi kiválasztás, küldetéstudat. Idegen szóval predestináció.

Isten áldását elfogadni, sokasodni, öntudattól küldetéstudatig jutni, megmaradni. A képlet nem ilyen egyszerű. Izráel fiai, eleinte csak Jákób fiai, Ábrahámától indulnak el. Az egyéntől a törzsig, a törzstől a népig azért juthatnak el, mert van áldás. De mert van áldás - visszautasítás, hűtlenség is, ez a nép szétszóródik,

szűkül a keret, és a Máté evangéliuma 2. részének 15. versében azt olvassuk, hogy megint csak az egyén, Jézus Krisztus kapja az ígéretet.

A hűtlenség következménye az elnyomás is. II. Rámszesz uralkodik, az idegenek után egy nemzeti fáraó következik, aki fél. Félt, mert nem ismeri Józsefet és annak népét. Mit jelent ez Isten népe számára? Egyetlen egyháznak és népnek sem szabad a múlt érdemeire hivatkozni. Senki sem mondhatja azt, hogy az ő vallása, egyháza birtokolja az igazságot. Egyetlen nép sem állhat elő azzal az igénnyel, hogy ő előbb volt itt. Továbbá azt is jelenti, hogy minden kornak meg kell legyen a maga „Józsefe”: A ti megmaradásotokért küldött el engem Isten tielőttetek. (1 Móz 45,5). Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani (1 Móz 50,20). Aki fél, az ellenséget mindig többnek, hatalmasabbnak gondolja. Ne göggel, hanem keresztyéni alázattal gondoljunk arra, amit mi még nem, de mások már tudnak rólunk: Isten népe vagyunk. Valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,15).

Az új király monda az ő népének: nosza bánjunk okosan vele...

A Cselekedetek könyvében István vértanú ezt a szót használja: álnokul. Az elnyomás veszélyes, mert közvetett és fokozott. Az építkezés, a mezei munka először csak sanyargatással jár (11.vers). A 14. versben már keserítésről olvasunk. Később a nyomorúság, kiáltás, szenvedés (3,7), szorítás (6,5), oda vezet, hogy kifárad ez a nép (5 Móz 26,7). Isten népe a világban él. A világ ezt a furcsa jelenséget igyekszik felmérni és aztán igyekszik leszámolni vele. Akkor van baj, amikor már nem is igyekszik leszámolni vele. Amikor az egyház úgy hozzáigazodott a világhoz, hogy már semmi veszélyt nem jelent a világ számára. „De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala. Az nem igaz, ha elnyomnak egy népet, akkor azt meg lehet semmisíteni. Isten népe mindig kisebbségben volt. Isten áldásával élve komolyan kellene vennünk küldetésünket. Nem a földi hatalmasok, hanem Isten táplálja életképességünket, fennmaradásunkat, akaratunkat, reményünket. Sajnos, ma gyakran veszítjük el a reményt. Végezetül Isten két idő-jelet" ad számunkra.

Az első: Az Egyiptomból való szabadulás Mózes születésével kezdődik. Mózes 40 évig nevelkedik a Fáraó udvarában. Még 40 évig vár, míg Isten megjelenik neki az égő csipkebokorban. Majd újabb 40 év pusztai vándorlás következik. Ez keresztyéni türelemre int bennünket.

És a második jel: Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben István vértanú úgy beszél a szabadulás idejéről, mint ami Jézus Krisztusban beteljesedett. Ez keresztyén bizonyosságot jelent számunkra.

Mi, akik nem tudjuk, mit hoz a jövő, ezzel a türelemmel és bizonyossággal bízzuk magunkat, népünket a történelem Urára. Ámen.